

[Lenger]

ske forslag os generelt mere end ministerens, og vi vil også gerne være med til, hvis der er flertal for det, at stemme det socialdemokratiske forslag igennem, men vi vil hellere, at der kan blive et meget bredt flertal for en samlet løsning på dette meget, meget væsentlige område.

Jeg vil godt fremhæve, at det, der i det socialdemokratiske forslag især synes positivt, er, at der er betydelig større åbenhed, der er direkte offentlig indsigt, der er den bredere sammensætning, og så er det uafhængigt af indenrigsministeriet. Det synes vi er meget vigtigt i en sag af denne karakter, og det er baggrunden for, at jeg indledningsvis opfordrede ministeren til at gå fordomsfrit ind i et samarbejde med folketingets partier om at nå frem til enighed om, hvordan de kommende års meget betydningsfulde arbejde på dette område skal foregå.

Grunden til, at det også er nødvendigt, at der findes en noget bredere konstellation omkring denne lovgivning, er, at der er en del af ministerens forslag, som jo under alle omstændigheder må med, også helt uanset om der måtte vise sig et flertal for det socialdemokratiske forslag. Her tænker jeg på § 3 og § 5 i ministerens forslag, ikke nødvendigvis i den udformning, de har, men i hvert fald gælder det de problemstillinger, som ministeren er inde på i § 3 og § 5; dem vil vi under alle omstændigheder gerne have med, og det betyder, at der forestår større arbejde med eventuelt at få samordnet de to forskellige linjer, der ligger bag de forslag, som er fremsat her.

Steffensen (KrF):

De to lovforslag, vi her har til behandling, er på mange måder epokegørende. Som ministeren og flere ordførere har nævnt, har vi ikke haft lovgivning før på området. Den videnskabelige forskning er der ingen der hverken kan eller ønsker at standse. Men inden vi begiver os ind på det helt nye, ukendte område – man kan sige det helt nye, ukendte land – som de videnskabelige og tekniske muligheder giver os adgang til, må vi have klårlagt, hvad det er for et moralsk, etisk grundlag, vi ønsker at fortsætte på og indrette vort folks lovgivning efter.

I den sammenhæng synes jeg det var meget dejligt at høre ministerens klare udsagn i

dag. Ministeren sagde – jeg citerer efter hukommelsen – i sin tale: vi må have et åndeligt, etisk, et menneskeligt fundament; ellers kan vi komme til at miste vor menneskelige værdighed og selvrespekt.

Sådan omtrent sagde ministeren her, da hun kommenterede socialdemokratiets lovforslag. Det er vi meget enige med ministeren i. Det betyder, at vi alle er enige om, at vi må have en lovgivning på området, så vi får klare retningslinjer for, hvad der skal ske, og således at forskningen og samfundslivet i øvrigt får frihed til at operere inden for de afstukne rammer.

Det er dejligt at lægge mærke til, at der er en lang række punkter i de to forslag, fra regeringen og fra socialdemokratiet, som er ens. Der er lidt forskel på, hvordan man ønsker at tackle problemerne, men ellers vil jeg nok sige, at det fortæller, at vi her står over for et alvorligt kompleks, hvor der er bred enighed om, at vi må se at finde en vej i fællesskab.

Socialdemokratiet ønsker nedsat en kommission til at tage sig af disse opgaver. Det er vi fra kristeligt folkepartis side ikke indstillet på. Vi synes, ministerens forslag er langt bedre, fordi det giver en række konkrete belysninger af, hvordan man skal begynde at tackle disse ting. Hertil kommer, at man til hver en tid kan gøre den til enhver tid siddende minister ansvarlig for det, som sker på området. Det ligger klart i ministerens lovforslag, hvorimod socialdemokratiets kommission har en noget anden struktur.

Ministeren har i § 2 udførligt gjort rede for, hvordan det etiske råd eventuelt skulle sammensættes. Det kan man selvfølgelig nok have nogle bemærkninger til. Der kunne peges på andre grupper. Vi er enige i, at de grupper, ministeren har nævnt, er vigtige at få repræsenteret, men som vi også nævnte i foråret, da vi havde debatten om ministerens redegørelse om samme emne, er det vores holdning, at det lægge element i dette råd bør være så stærkt som muligt. Jeg tror, det var hr. Bjørn Elmquist, der nævnte, at den kirkelige og teologiske side af sagen også burde repræsenteres i rådet. Det har ministeren også sagt i dag i sin tale. Det synes jeg nok man bør finde en udvej for. Man kunne her foreslå ikke bare, at folkekirken havde en repræsentant, men også, at frikirkerne havde en repræsentant. Man kunne måske sige, at